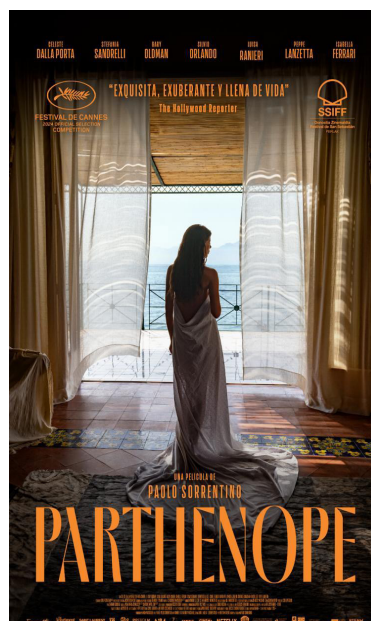

L'inconscient mític de Nàpols

Som a Nàpols en una casa al costat del mar. És un vell palau d'aristòcrata, decadent, tan anacrònic com l'antiga carrossa versallesca que està guardada en un racó de l'estada. En aquest entorn hi haurà un part i l'alcalde de la ciutat anunciarà que la nounada és una nena i que aquesta tindrà nom de sirena: *Parthenope*.

En el punt d'arrencada de la pel·lícula, Paolo Sorrentino mostra quines seran algunes de les cartes que utilitzarà en el seu joc. La sirena serà l'encarnació de la bellesa mediterrània i estarà destinada a convertir-se en una deessa. *Parthenope* travessa uns quants anys de la història de Nàpols, la ciutat natal del cineasta, però la societat napolitana que mostra no és ni la de la Camorra, ni la dels seus carrers bruts i bulliciosos. Estem davant d'un altre Nàpols situada davant del blau del mar, en què tot en remet a una certa idea d'esplendor, de recerca d'una bellesa natural. *Parthenope* és la noia bella que vol encarnar un cert ideal femení, vist des d'una perspectiva masculina. La noia bella és filmada al ralenti, exhibeix vestits de Saint Laurent -productora de la pel·lícula- i es mou per un món en què tot està meticulosament cuidat, en què cap vestit no té ni una arruga i on els nois també són querubins.

Paolo Sorrentino juga amb tots aquests elements de la posada en escena per enfortir la idea que ens trobem davant d'una Itàlia presonera de la bellesa, com si el paisatge banyat pel mar blau tingués una mena d'harmonia de cossos esvelts. Estem en una Itàlia pulcre, la mateixa que fa anys va ser tan grata al Bernardo Bertolucci de *Belleza robada* o al Luca Guadagnino de *Call Me By Your Name*. A diferència de Bertolucci o Guadagnino, la mirada de Paolo Sorrentino no és una mirada articulada des del punt de vista d'uns personatges que són estrangers a l'entorn sinó que vol ser una mirada profundament napolitana, ja que el que més li interessa al cineasta és la possibilitat de poder indagar en el que podríem anomenar com l'inconscient mític napolità. Sorrentino entra en un Nàpols marcat pels seus rituals i ens els vol atrapar, com si fos un antropòleg. Al llarg del camí sent la temptació cap al fet grotesc i el transforma en un element clau del seu estil. El que és grotesc li serveix per abraçar, com en altres pel·lícules seves, una certa mirada felliniana. Així ens mostra un coit al·legòric entre el nord i el sud italià

PARTHENOPE

Itàlia, 2024

Direcció: Paolo Sorrentino

Guió: Umberto Contarello, Paolo Sorrentino

Intèrprets: Celeste Dalla Porta, Gary Oldman, Stefania Sandrelli, Luisa Ranieri

Durada: 136 min

Gènere: drama, ciència-ficció

Idioma: italià i anglès

Subtítols: CATALÀ

Data d'estrena:

27/12/2024

a la recerca d'una fusió impossible o inspecciona un miracle lleugerament inspirat en el cinema de Roberto Rossellini on l'acaba portant cap al coit entre un bisbe i la protagonista davant les restes de San Genaro. Sorrentino es proposa avançar la pel·lícula per acumulació i vol robar sempre la bellesa de la protagonista fins a estereotipar-la. Pel camí s'acaba imposant un cert sentit metafòric de la falla en què la dona deixa de ser bella, abandona tota temptació de la maternitat, assumeix la vida des de la soledat i deixa la pretensió artística per iniciar una carrera universitària com a antropòloga.

Resulta curiós veure com, de manera inconscient, algunes pel·lícules proposen un diàleg i com el tema de la bellesa femenina pot ser tractat de forma transversal. A *Parthenope*, Paolo Sorrentino acaba establint una clara correspondència amb *The Substance* de Coralie Fargeat. A totes dues la dona bella intenta ser una altra cosa i al final s'acaba reconeixent la bellesa informe del monstre. Fargeat parteix del cinema gore per traçar una mirada femenina demolidora, Sorrentino parteix del seu etern debat entre el bell i el grotesc per acabar buscant un camí de redempció de fort arrelament catòlic.

Àngel Quintana

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona